

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **Z. H.**, bytem Š., R. 81/6, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2013, č. j. KUOK 110574/2013, ve věci přestupku,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hranice ze dne 26. 9. 2013, č. j. OVV/10943/13 – 7/Lš – 121, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. tím, že dne 12. 7. 2013 v 15:50 hodin na silnici I/35 v obci Milotice nad Bečvou v úseku přiléhajícím k medovému sklípku ve směru na Hranice, kde při řízení osobního vozidla značky BMW, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu v obci stanovenou zákonem o provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h a policisté mu měřičem rychlosti Ramer 7CCD naměřili rychlost 103 km/h, po odečtení povolené tolerance radaru nejméně 99 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 40 km/h a více. Tím žalobce

porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byly žalobci uloženy sankce ve formě pokuty ve výši 7.500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 10 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] V žalobě žalobce namítal, že v přestupkovém řízení byl správním orgánem I. stupně užit jako tzv. privilegovaný důkaz záznam o přestupku, který byl prokazatelně pořízen v rozporu se zákonem (důkaz: odborný posudek). Měřicí zařízení zaznamenalo výstupní rychlost jinou, než byla skutečná rychlost měřeného vozidla. Tato nepřesnost byla způsobena nesprávným nastavením měřicího zařízení. Je tedy prokázáno, že tento důkazní prostředek byl pořízen v rozporu s § 51 odst. 1 správního řádu. Správní orgán I. stupně tedy takovýto důkaz nesmí připustit a v případě, že spáchání přestupku v provozu na pozemních komunikacích, který je žalobci kladen za vinu, není doloženo jiným způsobem, měl věc podle § 67 odst. 2, respektive § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích a s přihlédnutím k § 51 odst. 1 správního řádu odložit s tím, že důkazní prostředek nebyl získán v souladu s právními předpisy. Žalobce očekával, že tato nezákonnost postupu orgánů I. stupně bude zjištěna již odvolacím orgánem, který rozhodnutí správního orgánu I. stupně zruší a věc vrátí k novému projednání za účelem doplnění důkazů. To se však nestalo, a proto si žalobce vyžádal vypracování odborného posudku, na který odkázal. Ze závěrů odborného posudku zcela jednoznačně vyplývá, že úhel měření neodpovídal požadavku na úhel měření dle návodu k obsluze. V posudku je dále popsáno, proč má toto vliv na měření a na jeho výsledek, který je nedodržením úhlu přímo ovlivněn. Taktéž je v posudku uveden jednoznačný závěr, že naměřená rychlost v žádném případě neodpovídala rychlosti pohybu měřeného vozidla. Rozhodnutí žalovaného je proto nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť se neopírá o žádný relevantní důkaz, který by skutečně prokazoval, že žalobce jel s vozidlem rychlostí 99 km/h a dopustil se tak přestupku uvedeného v záhlaví.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že záznam o přestupku ze dne 12. 7. 2014 lze jako neodkladný a neopakovatelný úkon jako důkaz užit [§ 158 odst. 3 písm. i) trestního řádu]. Pokud žalobce tvrdí, že důkazy byly pořízeny v rozporu se zákonem, měl tuto právní normu označit, včetně konkrétního ustanovení, které mělo být porušeno. Pokud tak žalobce neučinil, je jeho tvrzení obecné a nelze se k němu blíže vyjádřit. Tvrzení žalobce, že nepřesnost měření rychlosti vozidla byla způsobena nesprávným nastavením měřicího zařízení, nemá oporu ve spisovém materiálu a žalobce svoje tvrzení ničím konkrétním nedokládá. Závěr žalobce, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné, lze opět označit za tvrzení obecné. Nezákonnost může spočívat v nesprávném posouzení spočívající v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je sice aplikována správná norma, ale tato je nesprávně vyložena (rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2007, č. j. 5 As 48/2007). Tyto skutečnosti však žalobce nenamítá. K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaný uvedl, že lze z obsahu žaloby dospět k závěru, že je žalobce názoru, že se v daném případně jedná o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť rozhodnutí je založeno na důkazech získaných v rozporu se zákonem. Svůj závěr žalobce nijakým přezkoumatelným způsobem nedoložil. Nelze ani přejít fakt, že

žalobce nyní namítané neuplatnil v odvolacím řízení, když své odvolání podal jako blanketní, byť byl vyzván k jeho doplnění. Závěrem žalovaný vyslovil přesvědčení, že v daném případě postupoval správní orgán I. stupně zcela v souladu se správním řádem, a proto bylo jeho rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno a žalobcovo odvolání zamítnuto.

[4] V replice žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný se žádným způsobem nevypořádal s žalobním tvrzením, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení. Žalobce zcela konkrétně doložil odborným posudkem pochybení obsluhy měřicího zařízení při jeho obsluze a zdůvodnil, jaká mají tato pochybení vliv na výslednou naměřenou rychlost. Žalobce v žalobě nenamítal, že v obecné rovině není možné užít záznam o přestupku k dokazování, žalobce uvedl, že v tomto konkrétním případě nelze výstup z měřicího zařízení (záznam o přestupku) užít jako důkaz, neboť byl prokazatelně získán v rozporu s právními předpisy. K nutnosti postupovat přiměřeně v souladu s návodem k obsluze žalobce odkázal na rozsudek NSS čj. 3 As 29/2011 – 56. K tvrzení žalovaného, že žalobce měl své námitky ke správnosti provedení měření uplatnit již v řízení odvolacím, žalobce namítl, že v přestupkovém řízení se zásada koncentrace neuplatňuje, čímž se přestupkové řízení liší od některých jiných typů správního řízení. Naopak dle zásady inkviziční to byl právě žalovaný, který měl sám provést, i bez návrhu, takové dokazování, aby řádně zjistil skutkový stav. Je zcela absurdní, aby žalovaný vyčítal žalobci, že sám neprokázal, že obvinění, které vůči němu bylo vzneseno, je nepravdivé, a aby požadoval po žalobci, aby ten byl schopen sám přezkoumat veškeré technické postupy obsluhy měřicího zařízení; toto je naopak náplní práce žalovaného. Vzhledem k tomu, že žalovaný fakticky vycházel z jediného důkazu – výstupu z měřicího zařízení a žalobce prokázal, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, podle žalobce byl správním orgánem tvrzený skutkový stav v rozporu se spisem, a proto setrval na svém návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 30. 12. 2013, s přihlédnutím k době spáchání přestupku, jak je rozvedeno dále v textu rozsudku.

[6] Soud ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám ze správního spisu zjistil podle úředního záznamu policie ČR ze dne 12. 7. 2013 sepsaného nstržm. Tomášem Dočkalem, že tento prováděl s nstržm. B., nstržm. Z. a nstržm. Č. (obsluha radaru) měření rychlosti silničním rychloměrem Ramer 7CCD zabudovaným ve služebním vozidle, který se nacházel v obci Milotice nad Bečvou v blízkosti domu č. p. 75 na parkovišti u medového sklípku. Měření byl průjezd vozidel ve směru na obec Hranice. V tomto směru jízdy obcí je povolená rychlost 50 km/h. V čase 15:50 hodin nahlásila obsluha radaru, že bylo naměřeno výše uvedeným silničním rychloměrem osobní motorové vozidlo tov. zn. BMW, registrační značky X, které jelo rychlostí 103 km/h (po odchylce radaru 99 km/h). Přestupek byl spolehlivě

zjištěn a k záměně vozidel nedošlo, podobné v měřeném místě nejelo. Od nahlášení obsluhou radaru až po zastavení vozidla sepisujícím policistou bylo toto vozidlo stále ve vizuálním kontaktu. O přestupku byla vyhotovena fotografie.

[7] Podle úředního záznamu nstržm. D. Č. ze dne 13. 7. 2013 tento prováděl dohled nad silničním rychloměrem Ramer 7CCD zabudovaným ve služebním vozidle. Další popis měření se shoduje s předchozím úředním záznamem. Z měření žalobcova vozidla policista nahlásil na likvidační stanoviště, kde následně toto nahlášené vozidlo bylo zastaveno. V daný okamžik se v blízkosti nenacházelo žádné podobné vozidlo a naměřené vozidlo po celou dobu, co jej policista měl ve vizuálním kontaktu, nikde nezastavilo, nemohlo tedy dojít k jakékoliv k záměně vozidel. Před započítáním měření policista provedl kontrolu dopravního značení obce, zda není nijak poškozené, zakryté či znečištěné a tím vyloučil důvody pro nezahájení řízení.

[8] Podle ověřovacího listu č. 140/13 ze dne 8. 7. 2013 silniční radarový rychloměr Ramer 7CCD měl platné ověření do 7. 7. 2014. Podle záznamu o přestupku pořízeného rychloměrem v režimu automatizovaného měření byla rychlost žalobce 103 km/h v čase 15:50:59 hodin. Do ručně psaného oznámení přestupku se žalobce nepodepsal a nevyjádřil, podle potvrzení o převzetí kauce od něj byla vybrána kauce 5.000 Kč. Podle záznamu v potvrzení o převzetí kauce žalobce s přestupkem nesouhlasil.

[9] Zmocněnec žalobce se z projednání přestupku omluvil z důvodu jiného jednání u správního orgánu. Oprávněná úřední osoba e-mailem zmocněnci žalobce odpověděla, že jej neakceptuje, protože v omluvě žádným způsobem zmocněnec nedokládá skutečnosti, které uvádí a správní orgán tak nemá možnost omluvu jakkoliv vyhodnotit jako důvodnou a popř. jí vyhovět. Dne 18. 9. 2013 byl přestupek projednán v nepřítomnosti žalobce i jeho zmocněnce.

[10] Rozhodnutím ze dne 26. 9. 2013 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku a byly mu uloženy sankce tak, jak je uvedeno shora. Dokazování bylo provedeno záznamem o přestupku a ověřovacím listem rychloměru a jako podpůrný listinný materiál byly čteny oznámení o přestupku a shora citované úřední záznamy policistů. V odůvodnění rozhodnutí o přestupku správní orgán I. stupně dokazování vyhodnotil tak, že jednoznačně prokázaly protiprávní jednání žalobce. Správní orgán neměl žádných pochybností o tom, že ke spáchání skutku tak, jak bylo sděleno žalobci, došlo a že se přestupku dopustil právě žalobce. Za podklad rozhodnutí vzal správní orgán I. stupně oznámení o přestupku, úřední záznamy, důkaz záznamem o přestupku a ověřovacím listem, které prokázaly, že přestupek byl spáchán dne 12. 7. 2013 15:50 hodin vozidlem tov. zn. BMW registrační značky X. Ověřovací list jednoznačně prokázal, že záznamové zařízení stejně jako samotný měřič rychlosti byly řádně kalibrovány a schváleny k měření rychlosti a konec platnosti kalibrace je 7. 7. 2014. Dále bylo hodnoceno potvrzení o převzetí kauce, z něhož vyplývá jednak totožnost žalobce a jednak, že byl řádně poučen o kauci, což podepsal. Podpis se shoduje s podpisem na dodejce doručanky, která byla žalobci doručena správním orgánem, proto o totožnosti žalobce není jakýchkoliv pochyb. Z toho vyvodil správní

orgán I. stupně, že žalobce přestupek spáchal a překročením nejvyšší dovolené rychlosti pro jízdu v obci o 40 km/h a více se dopustil výše uvedeného přestupku.

[11] Zmocněnec žalobce podal dne 17. 10. 2013 zmocněnec žalobce odvolání proti rozhodnutí o přestupku.

[12] Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 23. 10. 2013 byl zmocněnec vyzván k doplnění blanketního odvolání. Výzva byla doručena zmocněnci tzv. fikcí. Na ni zmocněnec žalobce nijak nereagoval.

[13] V napadeném rozhodnutí žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Ve vztahu k žalobním námitkám žalovaný uvedl, že z přestupkového spisu vyplývá, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu spáchání přestupku, z podkladů shromážděných ve spise tak mohl prvostupňový správní orgán vycházet, neboť tyto nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými. Žalobce měl v souladu s § 74 zákona o přestupcích reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem, na nichž následně správní orgán postavil svoje rozhodnutí. Žalovaný se ztotožnil se skutkovým i právním závěrem prvoinstančního správního orgánu, uvedeného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když vzal za podklad svého rozhodnutí záznam z radarového měření, a to ve vzájemné souvislosti s ostatními podklady, tj. oznámením přestupku sepsaného na místě jeho zjištění, úředními záznamy zasahujících policistů, dokumentující stav a okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán a potvrzením o převzetí kauce. Uvedené prokazuje dobu, místo, protiprávní jednání žalobce, zakládající odpovědnost za přestupek a samotnou osobu žalobce jako pachatele přestupku, který byl při řízení naměřeného vozidla policejním orgánem bezprostředně pak stavěn, kontrolován a fyzicky ztotožněn. Záznam ze záznamového radarového zařízení pořízený kalibrovaným měřidlem – silničním radarovým rychloměrem typu Ramer 7CCD, výrobní číslo 0003/91, pak mj. dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrné typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl takto získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, doloženým ověřovacím listem k danému typu měřidla. Na podkladě uvedeného je pak možno dospět k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce z daného jednání, když na základě uceleného řetězce přímých i nepřímých důkazů tyto tvoří ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Tudíž důkaz takto získaný, jako je záznam z radarového měření, spolu s ostatními podklady, je bezesporu přesvědčivým a spolehlivě zjištěným důkazem ve smyslu § 50 a § 51 správního řádu. Postup prvoinstančního správního orgánu v duchu díkce citovaných ustanovení shledal žalovaný správným, když tento provedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci ve smyslu § 52 správního řádu, na podkladě čehož pak vydal napadené rozhodnutí.

[14] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[15] K zániku odpovědnosti za přešupek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přešupcích, ve znění pozdějších přešupců, nedošlo, protože přešupek se stal 12. 7. 2013 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci 13. 1. 2014.

[16] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přešupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přešupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přešupcích.

[17] Spornou otázkou v souzené věci je, zda byl záznam o přešupku použit v rozporu se zákonem (zejména s § 51 odst. 1 správního řádu).

[18] Podle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013, *k provedení důkazů lze užit všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními přešupci. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.* Jde o výčet přípustných důkazních prostředků demonstrativní, příkladný, nikoli taxativní, úplný. Proto je výklad žalobce nesprávný. Ostatně sám žalobce netvrdí konkrétně, které zákonné ustanovení bylo v souzené věci porušeno, jak již konstatoval žalovaný.

[19] Žalobce překročil rychlost v obci o kolik o 98 %, takřka dvojnásobně a překročil i obecnou nejvyšší rychlost stanovenou pro jízdu mimo obec, tj. 90 km/h. Žalobce rychlostí 103, resp. 98 km/h v obci porušil legitimní očekávání ostatních účastníků silničního provozu. Pravděpodobnost chyby měření při tak značném překročení nejvyšší dovolené rychlosti se tak významně snížila.

[20] Žalobce k měření při obrácené důkazní povinnosti (zásadně ji má správní orgán, ale když žalobce namítá nějaké tvrzení, má povinnost jej dosvědčit) nedoložil žádnou skutečnost, ani nevzněl žádné pochybnost tak, aby správní orgán byl povinen v dokazování pokračovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013 – 37, ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 – 35, nebo ze dne čj. 2 As 121/2011 – 90).

[21] Za daného skutkového stavu soud již neprováděl důkaz odborným posudkem, neboť ho považuje za nadbytečný. Měřicí zařízení mělo platný ověřovací list a soud má za to, že ověřený rychloměr splňoval všechny technické předpoklady pro řádné a správné měření a nemohl zaznamenat výstupní rychlost jinou, než byla skutečná rychlost měřeného vozidla, jak namítá v žalobě žalobce. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších přešupců, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přešuku a případného dokazování. Natto soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 76 A 1/2011 - 35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012 - 36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 27/2010 - 75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., vše dostupné na www.nssoud.cz). Podle citované judikatury není v případě automaticky pořízeného záznamu o rychlosti vozidla potřeba výslechu policistů, kteří měření prováděli.

[22] Lichá je i námitka, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože se neopírá o relevantní důkaz, který by prokazoval naměřenou rychlost vozidla žalobce. Obě napadená správní rozhodnutí podrobně rozvinula, jak bylo citováno výše, jak vyhodnotila důkaz právě automaticky pořízeným záznamem z rychloměru, obsahujícím všechny podstatné skutečnosti pro závěr, že k přestupku spočívajícím v překročení maximální povolené rychlosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. došlo. Jde o objektivní důkaz, jehož pravost, správnost a důvěryhodnost žalobce nepopřel tak, aby navodil důvodné pochybnosti. Nadto posudek nepodal znalec zapsaný v seznamu znalců vedeném krajskými soudy, resp. ministerstvem spravedlnosti.

[23] Závěrem soud shrnuje k rozsahu žalobních námitek, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[24] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 16. 4. 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně